

saa overdreven stor Betydning, og det er maaske ikke saa mange Tilfælde, det drejer sig om, men det er alligevel noget, man har hæftet sig ved.

Til § 3 er der føjet følgende Bestemmelse: „Forsikringen omfatter ikke Invaliditet, som den forsikrede selv har hidført med Fortsæt, ej heller Invaliditet, som i overvejende Grad skyldes længere Tids Misbrug af Alkohol eller narkotiske Midler“. Jeg mener, det er ret betimeligt at faa indført denne Bestemmelse. Jeg forstaaer ganske vist ikke, hvorfor man har skrevet „længere Tids Misbrug af Alkohol“, for hvis vedkommende bruger det i saa stor Udstrækning, at han ødelægger sig selv paa kortere Tid, er det vel ikke Meningen, at det skal være formildende, men jeg hilser med Glæde, at en saadan Bestemmelse er optaget i Lovforslaget, thi det er dog ikke Lovgivningens Opgave at understøtte Folk, som paa en eller anden Maade selv ødelægger deres Helbred, og lade dem komme ind under Invalididenten.

Saa kommer jeg til § 4, der omhandler Invalididenten. Det er selvfølgelig det Punkt, hvor Kritikken vil sætte ind. Jeg har allerede nævnt, at efter min Opfattelse er der slet intet Grundlag for en Kritik overfor de Bestemmelser, som her er foreslaaet angaaende Rentens Fastsættelse. Jeg finder intet som helst Grundlag derfor ud fra den Betragtning, som jeg allerede har nævnt, at de 540 Kr. fast, som nu foreslaas, jo har akkurat samme Købeevne, staar i samme Forhold til det økonomiske Niveau i det hele taget som de 800 Kr. tidligere. Og saa gives der endvidere Lejlighed til, at Kommunalbestyrelserne kan give en Tillægsunderstøttelse, hvor de finder det paakrævet, saa ud fra mit Synspunkt mener jeg at kunne paastaa, at det i Virkeligheden betyder bedre Kaar. Men selvfølgelig skal vi nok faa at høre, at det er et nyt Bevis paa, hvor nederdrægtigt Venstre er overfor de gamle og svage i Samfundet, og det er jo muligt, at man mener, at det har sit Publikum at blive ved at tale om, hvor lidt social Forstaaelse Venstre har. Jeg ved jo godt, at der er visse Folk — og jeg synes, de socialdemokratiske Repræsentanter her i Tinget lader det komme ret tydeligt til Skue —, der kun har Sans for, hvad der gror i deres egen lille Urtegaard. Jeg vil dog i al Beskedenhed henstille til dem, om de ikke en Gang imellem ogsaa kunde se at finde en Blomst i Venstres Urtegaard — der kunde dog maaske ogsaa dør gro en Urt, der kunde være af Betydning —, saa de ikke altid skal være henvist til deres eget lille

Omraade. Det er i alt Fald efter min Mening fornuftigt for et politisk Parti, og ikke mindst for et stort politisk Parti, at man ogsaa søger at sætte sig ind i Modstandernes Anskuelse og ikke tror, at man selv alene har det rette Frisind og det rette Storsind og alle de gode Dyder, som kan opregnes. Men det er maaske talt for døve Øren, og vi faar finde os i det; vi har jo fundet os i det hidtil og kan vel ogsaa gøre det fremdeles; men det vilde i alt Fald efter min Mening ikke være det socialdemokratiske Parti til Forklænnelse, om de kunde tage denne Tanke under velvillig Overvejelse og muligt praktisere den, om ikke i nogen høj Grad, saa dog i en mindre Stil.

Ja, med Hensyn til denne Paragraf skal jeg ellers ikke udtale mig videre; jeg har allerede nævnt, at jeg anser det for en Fordel, at der bliver Adgang for Kommunerne til at give en Ekstrahjælp, hvor de finder det paakrævet, og jeg vil ud fra mit Synspunkt hævde, at den Hjælp, som her ydes, er fuldt ud forsvarlig og efter de økonomiske Forhold, vi nu har, i ingen Henseende ringere end den, der blev fastsat i Loven af 1921. Den Nedsættelse af Renten, som her er Tale om i § 4, virker selvfølgelig paa den følgende Paragraf, § 5, der handler om Forsikringspræmierne, saaledes at ogsaa de kan nedsættes, og det vil sikkert blive mødt med almindelig Forstaaelse og vække almindeligt Bifald, for det kan jo ikke nægtes, at selv om de Forsikringer, vi efterhaanden har faaet, i og for sig er meget gode, er de Præmier, man skal betale, i ikke saa faa Tilfælde kommet til at virke ret tynge. Men det skal jeg ikke opholde mig videre ved, for det er ikke min Mening at ville gaa i Enkeltheder; jeg nævner kun nogle af de vigtigste Bestemmelser, fordi jeg mener, at Smaatingen er noget, som vi kan forhandle om i Udvalget; det er derfor ingen Nytte til at staa her og tale om det.

§ 7 omhandler Invalidforsikringsfondens Administration. Forholdet er nu det, at Invalidforsikringsfonden administreres af en Direktion paa 3 Medlemmer. Denne Direktion foreslaas nu ophævet og dens Forretninger lagt over til Direktøren for Sygekassevæsenet. Det skulde jo betyde en Besparselse i Administrationen, og det kan man kun hilse med Glæde. Jeg kan heller ikke se, at der kan være noget i Vejen for, at dette Forhold kan ordnes paa denne Maade, og naar Administrationen kan gøres simplere, saa at der kan spares Penge, mener jeg, vi bør gøre det.

§§ 12 og 13 omhandler Invalidforsikringsretten. Der er ogsaa foreslaaet en Be-